

РЕШЕНИЕ

№ 7472

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9285** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 04.08.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав по НАХД № 1167/2021г. е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-007145/04.01.2021г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/, за нарушение на чл.14, ал.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/ вр. т.6.5 от Приложение № 2 към чл.2, ал.2 от Наредба № 2/22.03.2004г. на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1600 лева.

Решението е обжалвано от административнонаказващия орган /АНО/ като с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и за потвърждаване на НП. Изложените съображения са, че лицата, за които съдът е приел, че не са служители на санкционираното дружество са включени в книгите за инструктаж – ежедневен, инструктаж на работното място, периодичен и извънреден, поради което и с оглед показанията на свидетеля Винарска, дружеството се явява работодател, съответно неизпълнението на задължението му за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд обуславя налагането на процесната санкция. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.П., който

моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение от ответната страна.

Ответникът по касационното оспорване, в писмен отговор по жалбата моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

През м.ноември 2020г. санкционираното дружество изпълнявало строителни и монтажни работи /СМР/ на обект „Офис сграда“, находящ се в [населено място], [улица]. На 24.11.2020г. настъпила трудова злополука по време на извършване на СМР на посочения обект – при извършване на арматурни работи по усилване на армировъчните скелета на кота -13,78м работниците Р. С., И. И., С. С. и Ю. П. се намирали вътре в тях като при опит за издърпване на арматурен прът № 32, който бил подаван от външната страна на въпросните арматурни скелета, се стигнало до падане на всички поставени скелета на принципа на доминото като те затрупали Р. С. и причинили смъртта му.

При извършената проверка на обекта от служителите на ДИТ – С. било установено, че санкционираното дружество не е обезопасило въпросните арматурни скелета срещу падане или преобръщане, поставени преди монтаж на кофражните форми, с което допускайки работниците да работят от вътрешната страна на скелетата е изложило на риск живота им.

С оглед тази констатация служителите на ДИТ преценили, че е налице извършено нарушение по чл.14, ал.1 ЗЗБУТ вр. т.6.5 от Приложение № 2 към чл.2, ал.2 от Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи и съставили АУАН срещу дружеството, въз основа на който впоследствие било издадено процесното НП. Същото съдът приел за незаконосъобразно, като издадено при нарушение на материалния закон. Съображенията за това са, че дружеството няма качеството „работодател“ по отношение на посочените по-горе четири лица, тъй като видно от представените трудови договори лицето Ю. П. е работило в дружество [фирма], а лицата И. И., С. С. и Р. С. – в [фирма]. След като санкционираното дружество няма качеството работодател по отношение на тези лица, то според решаващия съд не може да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението е правилно.

„Работодател“, съгласно легалната дефиниция по § 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда /ДР КТ/ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация,

стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. От представените по делото доказателства е установено, че лицата Р. С., И. И., С. С. и Ю. П. са полагали труд на процесния обект, но не се намират в трудово правоотношение с [фирма] - Ю. П. е работел в дружество [фирма], а лицата И. И., С. С. и Р. С. – в [фирма]. Следователно [фирма] няма качеството работодател по отношение на тях.

По делото е приет като доказателство Договор за извършване на СМР от 13.11.2020г., сключен между [фирма] в качеството на възложител и [фирма] в качеството на изпълнител, по силата на който, строителят се задължава да извърши строителните и монтажните работи, предвидени в утвърдената техническа документация, представляваща неразделна част от договора. Съгласно Приложение № 1 към договора, той е сключен за следните видове СМР: едностранен кофраж, кофраж фундаменти, кофраж вертикални елементи, монтаж арматурна/основи, монтаж арматурна и др.

От своя страна [фирма] е сключило с [фирма] Договор за изпълнение на строително-монтажни работи на 16.11.2020г., по силата на който първото дружество, в качеството на възложител възлага на второто дружество, в качеството на изпълнител, да извърши срещу възнаграждение, на свой риск, със собствени сили и средства, строително-монтажни работи: Монтаж на арматура за основи на обект „Сграда 1: Офис сграда с подземен паркинг в УПИ V-7,8, кв.225, м.“Западно направление“, [населено място]“ и обект „Сграда 2: Офис сграда с магазини, подземен паркинг и трафопост в УПИ IX-9,10,11,12, кв.225, м.“Западно направление“, [населено място]“.

Именно по силата на посочените договори четирите лица са полагали труд на процесния обект.

Съгласно разпоредбата на чл.14, ал.1 ЗЗБУТ юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, са длъжни да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. Санкционираното дружество, както се посочи по-горе, не е работодател на Р. С., И. И., С. С. и Ю. П.. То също така няма и качеството на лице, ползващо работещи, предоставени му от предприятие, което осигурява временна работа. Такова според дефиницията по § 1, т.18 ДР КТ е всяко физическо или юридическо лице, което извършва търговска дейност и под чието ръководство и контрол се изпълнява възложена от него работа от работник или служител, изпратен от предприятие, което осигурява временна работа. От своя страна другите две дружества нямат качеството на "Предприятие, което осигурява временна работа" – според § 1, т.17 ДР КТ това е всяко физическо или юридическо лице, което извършва търговска дейност и сключва трудов договор с работник или служител, за да го изпрати да изпълнява временна работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол след регистрация в Агенцията по заетостта. Предвид това не може да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на [фирма] за неизпълнение на

задължението му по чл.14, ал.2 ЗЗБУТ. Представените договори, сключени между санкционираното дружество и [фирма] и [фирма] е сключило с [фирма] опровергават тезата на касатора, че [фирма] ползва предоставена работна сила. Обстоятелството, че имената на лицата фигурират в книгите за инструктаж на [фирма], заверени от управителя на дружеството Д. П. Д., също не опровергават изводите на районния съд. Съгласно чл.18 ЗЗБУТ, когато един обект, работно помещение или оборудване, работна площадка или работно място се използват от няколко предприятия или организации /както е в настоящия случай/, работодателите съвместно по писмена договореност осигуряват здравословни и безопасни условия на труд, информират се взаимно за рисковете при работа и координират дейностите си за предпазване на работещите от тези рискове.

Неоснователно е и позоваването на разпоредбата на § 1, т.7 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 2 от 22 март 2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Съгласно нея "Подизпълнител" е всяко физическо или юридическо лице, на което е възложено от строителя да извършва част от задълженията му. Безспорно между санкционираното дружество и [фирма] е сключен договор от 23.09.2020г. за изпълнение на СМР, по силата на който санкционираното дружество се задължава да изпълни качествено и в срок СМР на процесния обект. Това го определя като подизпълнител по см. на посочената разпоредба, но съгласно чл.5 от наредбата задължението за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд е на възложителя на строежа /като под възложител се има предвид понятието със смисъла и съдържанието по ЗУТ - § 1, т.1 ДР Наредба № 2/2004г., т.е. собственика на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон – чл.161, ал.1, изр.1-во ЗУТ/. Съгласно чл.16, т.1, б."б" от наредбата пък, строителят осигурява „комплексни ЗБУТ на всички работещи, вкл. на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи, в съответствие с минималните изисквания на тази наредба“ и по б."е“ „инструктажа, обучението, повишаването на квалификацията и проверката на знанията по ЗБУТ на работещите“.

С оглед изложеното обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Предвид това, то следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора на ответната страна се следват разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева по договор за правни услуги от 21.09.2021г., приложен на л.11 по делото. Възнаграждението, заплатено на адвоката, се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и минимума, предвиден в чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и следва да бъде редуцирано до 350 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.08.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав по НАХД № 1167/2021г.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на

[фирма] сумата в размер на 350 /триста и петдесет/ лева, представляваща разноси по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.